

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

Vita S. Hugonis Episcopi & Confessoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

APRILIS.
 VITA S. HUGONIS
 GRATIONOPOLITANI
 EPISCOPI.

Ex ea qua est per R. P. D. Guidonem, Maioris Carthusie Priorem venerabilem, Sanctiq; Hugonis equalem. Vfus est hoc Hugone vt familiarissimè, ita etiam honorificentissimè S. Bernardus.

VGO egregium Catholice Ecclesie i. Aprilis: ornamentum, natione Valentinenfis, loco iuxta flumiù Isaram sito, cui Carthusium nomen est, parentes habuit cum Patria & patres S. Hugonis.

generis dignitate, tum sanctitatis prærogatina conspicuos. E quibus pater Odilo, ætate iam grauis, sanctissimo moriente aliò, tanto feruore seculum contempsit, vt senectutis & delicate consuetudinis immemor, duras, quas Carthusia præscribit, vias aggredi non dubitauerit. Vbi annis fere decem & octo in omni sanctitate exactis, cum iam ferme esset centenarius, felici agone vitæ cursum consummauit, filijque precibus, ac sacra per illum comunione munitus, lætus cælorum regna petiuit. Mater verò eius, cum pari pietatis studio flagraret, salubribus pij filij monitis instructa, omnibus pietatis operibus, in domo propria, reliquù vitæ tempus impendit, & multis admodum clara virtutibus in senectute bona quieuit. Hec autem dicere fuerat solita, quòd, dum prægnans, suis eum ferret visceribus, visum sibi per somnium fuerit elegantem creasse puerum, quem sistendû Dei conspectibus, Sancti, (in quibus & beatus erat Petrus) deferrebant in cælum.

Pater eius senex fuit Carthusianus.

Parentum
cura imbu-
itur literis.

calum. Hinc factum est, ut summa parentum dili-
gentia optimis disciplinis & haud mediocri etiam
literarum cognitione imbueretur.

Est Canoni-
cus Valētia.

Cum autem Musarum Charitumque munificen-
tia preclare ornatus, Valētia, in maiori ecclesia Ca-
nonicus sacras functiones obiret, cōtigit Dominum
Hugonem Galliarū ex praecepto Gregorij septimi
Legatum, virum agendarum rerum prudentia in-
genem ad eādem venire ciuitatem: qui captus huius
Hugonis eximio morum candore, qui ex vultu tan-
quam ē speculo preclare lucebant, eum in partem
societatemque sacri sui muneris vocauit, secum
Auinionem ad celeberrimum quoddam Cōcilium

Hugo Lega-
tus Grego-
rij septimi
S. Hugonē
secū abdu-
cit & postu-
latur Epi-
scopus.

abduxit. Eodem tēpore Gratianopolitani antea
destituti eō venerūt, & summis infimisq; precibus
Hugonem sibi Episcopum postularunt: quorū pre-
cibus summi Pontificis legatus protinūs gratū
bundus annuit: sed ille maiore studio relucta-
magnisq; vocibus sese & aetate & scientia & mor-
bus & vita tātis mysterijs imparem esse affirmauit
addiditq; se nullatenūs passurum, in certissimū su-
salutis dispēdium, venerandum illud officium su-
vilitate fœdatū iri. Perstitit vir sanctus longo tem-
pore, in illa sententia ac totis viribus, onus honori-
illius, à suis humeris conatus est auertere, sed cum
& Legatus & viri pietate & prudētia prætātes, qui
Concilio intererant, sua auctoritate eum mouere
immò impellerent, tandē aliquando, non tamē sine
multis lachrymis, electioni cessit: tātiq; munere

Cōsecratur
à Gregorio
septimo An-
tistes Grati-
onopolita-
nus.

functionē cum solēni consecratione ab ipso Romā-
no Pontifice Gregorio eius nominis VII. suscepta
His igitur non solū prosperē sed & religiosū
peractis, ad susceptā reuersus ecclesiam, cum etiam
preter opinionem multis flagitijs infamem inuen-
ret, po-

ret, populum in diuinis rudem, sacerdotes nūptias publicè celebrantes, sancta illicitis cōtractibus violari, & omnia deniq; pietatis officia sine vlla etiā sceleris suspicione cōtaminari, quātos miseriarum cumulos in morū adeò deprauatorū reformatione perpeffus fuerit, quos lachrymarum imbres ad propitiandū pro eis numen diuinum profuderit nō est nostrę facultatis euoluere. Hoc tantū dicimus, non prius eum à laboribus à lachrymis, à sacris cōcionibus & diurna nocturnaq; vigilantia cessasse, quā obscuratā tot tantisque flagitijs ecclesię suę faciē ad pristinū nitorem ac pulchritudinem reuocasset.

Interea vir sanctus cū hoc modo diocēsim suam nouo lumine illustrasset, cōepit & ipse maiori contentione ad summę perfectionis studiū aspirare. Necdum duobus annis sacrū illud munus administrauerat, cū omnibus huius vitę curis posthabitis, ad sacrā sese solitudinē recepit, & monasticę vitę disciplinā, in Ordine Cluniacensi, in monasterio cui Casa Dei nomē est, incredibili alacritate excolere cōepit. Vix annū vnū in illius certaminis studio exegerat, cū mādato summi Pōtificis ad diocēsim suā redire cōpulsus est. Eā igitur reperēs tātis virtutū omniū incremētis locupletauit, vt minimē poenitēdos in solitudine fructus fecisse videretur.

Necdū terciū in episcopatu expleuerat annū cum ecce Bruno vir religiōe ac sciētia clarus, honestatis & grauitatis ac totius maturitatis quasi quoddā simulacrū, cū sex alijs egregia pietate viris aduenit, q; incredibili quodā sanctioris vitę desiderio accēsus, cōgruum aliquē suo pposito locū explorabat. Cupiebat enim in sacra aliqua solitudine vitam ab omni pfanorum hominū cōgressu liberā ducere, & se totū à corporis cōsuetudine, quātum p humanā

Fit monachus Cluniacensis.

Reuocatus ad diocēsim suam.

S. Bruno cū socijs venit ad S. Hugonem.

4
 fragilitatem liceret, auellere, quò vni & omnipotenti Deo arctiori amoris vinculo coniungi possent. Hunc igitur Hugo ad se cum socijs venientem tanta benevolentia ac honore amplexatus est, vt eum non modò voti compotem fecerit, sed consilio, auctoritate & humili etiam obsequio iuuerit. Erat in ipsius diocesi horrida quædam solitudo, cui Carthusia nomen est: hanc statim Brunoni assignauit, vt exstructis in ea tuguriolis vni Deo in omni sanctitate famularentur. Porrò sacer Antistes circa illud tempus viderat per somnium in eadem solitudine Deum habitaculum sibi construendum, stellasque septem itineris sibi ducatum præstantes. Quapropter vir sanctus adeò illorum aduentu gauisus est vt nihil dubitaret septem illos diuinitus admissos. Vndè etiam in subleuandis eorum & animi & corporis necessitatibus cura & vigilantia plusquam paterna eis succurrit.

Carthusia solitudo horrida.
 Hic S. Episcopi.

Iam verò postquam septem illos in arduo pietatis proposito feliciter progredi, & angelicam in humanis corporibus quodammodò vitam adeptos vidit, contineri non potuit, quin se eorum exercitij adiungeret, & vilissima quæque ministeria in facta illa congregatione sibi deposceret, tanta alacritate ac diligentia, quasi tum primùm ad Christi seruitutem admissus esset: adeoque diuini amoris facibus ardebat, vt mundi & rerum omnium humanarum oblitus ab illa solitudine auelli non posset. Cùm verò Bruno opportunè ac importunè instaret, vrgeret, ac impelleret vt commissarum sibi quorum curam repeteret; paupertatis ac humilitatis ardore incensus voluit non modò equos, sed omnia dignitatis suæ ornamenta, quibus episcopi cùm ad necessitatem tum dignitatem, vti solent, diuendere, præ-

In Carthusia viuit humillime.

Eccè ardens eius paupertatis studiū.

re, p
 dica
 con
 neq
 ad
 de
 fide
 sacr
 plan
 xit
 labo
 lap
 V
 con
 ab
 in te
 tam
 cep
 tati
 thes
 sum
 dist
 niu
 Iran
 inte
 anir
 uer
 qua
 cau
 etia
 diu
 stud
 rim
 verb

re, precioq; pauperibus distributo, proprijs in prædicatione pedibus discurrere. Sed Bruno, cuius consilij non aliter quàm præceptis obtemperabat, nequaquã id passus est: nam præter alia, quæ cùm ad corporis, tum maximè ad animæ perniciem indè pronenire poterat incommoda, prudenter considerabat virum sanctissimum, vigilijs, ieiunijs, ac sacris lectionibus exhaustum tanto oneri ferendo plane imparem esse. Quadraginta enim, quam vixit annis, continuis capitis & stomachi doloribus laboravit, prorsus vt angelum Satanae, qui eum colaphizaret, adeptus videretur.

Verumenimuerò quamuis adeò esset à corporis consuetudine rerumque humanarum cogitatione abstractus, vt sui ipsius frequenter oblitus, non tam in terris quàm in cælis degere videretur, pauperum tamen & inopum curam deponere non potuit. Exceptis enim domus suæ dumtaxat extremis necessitatibus, cuncta sanè, quæ consequi poterat, non in thesauros, posterorù vel dissipanda litibus vel consumenda luxibus congerebat, sed in egentibus letus distribuit. Pupillorum verò ac viduarum patrocini-um quanta cura susceperit quis explicare queat? Iram & furorem hominum potentissimorum, quo interdum seuietes, inexorabiles se præbebant, qua animi lenitate represserit, qua humilitate superauerit dictu mirum est. O quoties salutis humanæ quasi cecatus desiderio in cenosa se loca pro talibus causis proiecit? quoties ad pedes abiectissimarum etiam personarum diu prostratus iacuit? Iam verò diuini verbi prædicatione quo animi feruore, quo studio expleuerit nunquid oratione consequi poterimus? Cum die quodã apud *Vinnaicum castrum *Iusnaicum verba faceret, & audientium corda ad effusam la-

Cura pauperum quanta illi fuerit.

circumstanti-
-bus
-et multo
-substanti-

*Iusnaicum

**Prædicatio
eius efficax.**

chrymarum vim prouocaret, duæ mulieres acerri-
nis pietatis eius aculeis excitatæ in apertam scele-
rum suorum confessionem cum multis lachrymis
proruperunt; quarum vna proprium se maritū ve-
neno sustulisse, cum summo admissi sceleris dolo-
re proclamabat; quam nequaquā vir sanctus auer-
satus reiecit, sed summa cum prudentia ac mode-
stia tractauit, vt eam tanquam membrum Ecclesia
morbidum grauiterq; saucium, ad sanitatē reuoca-
ret. Neque hæ solæ sed alij vtriusque sexus quā plu-
rimi sese ad pedes eius abiecerunt, & scelerum suo-
rum veniam cum debita satisfactiōe postularunt.

**Studij con-
tēplationis
eius.**

Longū nimis foret singulas eius virtutes recen-
sere, in quem diuina gratia omnium ornāmēta vir-
tutum congesserat, tantisque donis affecerat, vt sin-
gula quæque principatum sibi in eo vindicare viderentur.
Porro illud vnum in eo valde admirandum fuit, quod adeo diuinarum rerum commentationi
assueuerat, vt nulla vnquā res vel prospera vel ad-
uersa mentem eius ab inuitu rerum cælestiū auer-
tere potuerit. Oculorum suorum, qui solent fre-
quenter nobis peccati fenestrā aperire, custos adeo
admirabilis fuit vt vix dici queat. Hinc cum ali-

**Nota oculo-
rum conti-
nentiam ve-
re stupēdam**

quando mater mea familiarem cum eo sermonem
habuisset, & ego post discessum ex eo quærerem v-
trū eam senecta valde fregisset: paululūm secum
præmeditatus, Nescio, inquit, planē, cuius ætatis
sit; neque enim faciem eius inruitus sum. Hinc &
illud, quod cum mulier quædam potentia ac nobi-
litate præclara, ad eum venisset, & faciem, inter
verba vltro citroque habita, fūco meretricio orna-
tam impudenter ostentaret & socij eius, quos pru-
dentes non minū quam religiosos habere curabat,
post discessum dicerent, cur eam de tanta læciuita
impudē-

impudentiaque non corripuisset, ille non sine horrore respondit, se faciem eius penitus non vidisse. Et quid mirum quod faciem illius non viderit, qui nullam omnino nouerat? Vbi nunc sacerdotum, vbi plurimorum in sacro habitu constitutorum curiosa lasciuia, lasciuiaque curiositas? Iam verò de vigili reliquorum sensuum custodia quid attinet dicere? cum ita diuinarum laudum studio imbutus fuerit, vt etiam in extremis mortis doloribus, cum cetera poenè omnia de memoria diffugissent, hoc vnum prorsus de sanctissima eius mente, nulla vel phrenesis vel alterius vi morbi potuerit aboleri.

Cum iam deuecta ætate mortis dolores vehementius appropinquarent, & multis fletibus ac suspirijs quasi maximorum criminum reus plangeret, quidam ex socijs eum consolaturus accedens: Pater, inquit, quid te tanto lachrymarum imbre affligis, cum nec homicidium nec periurium nec aliud quidquam quod offensionem diuini numinis prouocauit, comiseris? Protinus ille quid hoc, inquit, refert, cum sola cupiditas & vanitas, hominem, nisi diuina clementia protegatur, in sempiternam pestem deiicere potest.

Cum grauissimis morbi doloribus oppressus decumberet, Dñs Odolricus Diensis Antistes monastica vitæ amore incensus ad eum venit, vt sacrum habitum ab eo, cuius alumnus fuerat, susciperet. Vir autem beatus audita aduentus eius causa, tanto est repletus gaudio, vt infirmitatis oblitus poenè se de lectulo precipitauerit, quò veniendi occurrere posset. Accedente autem illo præ gaudio lachrymas fudit, & in oscula eius ruens, sacro illum habitu induit. Postremò cõtineri nõ potuit, quin ministrorum suorum manibus adiutus, in solũ descenderet, prostratusque in facie magnas

Cupiditas
& vanitas.

Flagrat ma-
gno amore
promouen-
dx salutis a-
pimatum.

Deo gratias ageret. Tantus namque erat illi huma-
næ salutis amor, tantum sanctitatis desiderium
omnes ecclesiarum rectores maximis virtutū op-
timum ornamentis decorare vehementer niteretur.
Huic etiam crebris mentis excessibus in Deum fe-
rebatur, & quanquā a primis annis, acerbissimis ce-
rebri passionibus laboraret, & vltima ætate quæ-
quibusdam dolorū fornacibus decoqueretur, tanta
tamen fuit mentis altitudine, tanta constantia, ve-
nunquam passus sit religiosam deuotionem fumo
aliquo obscurari, sed in ea ad extremum vitæ spiri-
tum egregie admodum perseverauit.

Obijt vir
sanctus an-
no Dñi 1132.

Anno itaque ab incarnatione Domini millesimo
centesimo tricesimo secundo, ætatis suæ ad minima
octogesimo, mense quarto, consecrationis autem
suæ quinquagesimo secundo, Kal. Aprilis, sexta ante
Palmarum Dominicam feria, beatus Hugo inter
sui temporis episcopos fama & operibus celebra-
rimus, migravit ad Dñm successorem sibi Carthu-
siensem propter eximium pietatis studium egregie
charum relinquens. Sacrum corpus fuit vsque ad
tertiam, sequentis hebdomadæ, feriam in sepultum
relictum, ad cuius exequias innumerabilis vtriusque
sexus multitudo confluens magna cum reuerentia
sanctissimos eius pedes osculabatur, & multi in re-
bus afflictis, eius intercessione, opem diuinam im-
plorabant, quæ sine dubio se percepisse gaudebant.
Tantus enim erat populi vndique cõkursus, & tam
grata cunctis etiam defuncti præsentia vt eum in
monumentum inferri non paterentur; Signa au-
tem & miracula literis mandata non sunt, præfer-
tim quod clarorum hominum sanctitas non tam
ijs, quam vitæ innocentia & charitate in Deum
continetur.

Deuotio po-
puli erga sa-
ctū corpus.

MARTI-